

Solnedgang og brunsttid ... Ugebrev nr. 12, 23. august 2004

Solen er gået ned i Zackenberg. Dog ikke meget mere end et kort smut under horisonten, så dukker den op igen. Men det giver nogle fantastisk flotte farvespil på himmelen og sætter glød på fjeldsiderne. En enkelt glimtende stjerne kunne man også få øje på forleden nat. Samtidig er det blevet mærkbart koldere, og temperaturen sniger sig ned omkring frysepunktet om natten. I elven falder vandstanden stødt og roligt og vidner om, at afsmeltningen fra gletschere og sejlivede snefaner er aftaget meget den sidste uges tid.

At det kan være koldt på toppen, erfarede Jørgen og Morten, da de installerede en VHF-repeater-station på toppen af Dome-bjerget (1440 m) og tilbragte søndag nat højt hævet over os andre, mens de arbejdede for at få stationen til at køre og for at holde varmen. Placeringen af en repeater-station på Dome-bjerget har resulteret i en langt større rækkevidde af vores VHF-radioer. Nu kan man også komme i radiokontakt med stationen inde fra Store Sødal og fra større områder af Tyrolerfjord, hvilket tidligere har været umuligt. De slap for at slæbe det tunge gods hele vejen derop, da de var heldige at få et lift med en helikopter, der var på stationen, mens vi havde besøg af et hold norske geologer fra Statoil.

Drømmen om en hurtig helikoptertur blev også til virkelighed for Marc, da han fik mulighed for at komme med op at hente Jørgen og Morten ned fra Dome-bjerget mandag morgen. Imens gik vi andre rundt hernede og var en "pytten liten" (det har jeg lært af Lena fra Sverige) smule "misundelige". Marc har senere fortalt, at vejen til en helikopterpilots hjerte går via maven - og så må det jo siges at være fair!!! For os, der ikke laver mad som Marc blev flyveturen dog næsten til virkelighed mandag aften, da den norske gruppe tog os med på en "virtuel" flyvetur både omkring Svalbard og i store dele af NØ Grønland via deres simuleringsprogram på computeren. De arbejder på at få lagt alle deres data, resultater, forklaringer, kort, billeder og geologiske profiler ind i en tredimensionel landskabsmodel, og det var faktisk en meget fascinerende flyvetur at komme med på.

Philip var også lige ude at få luft under vingerne, da han guidede helikopteren en tur til Daneborg. Men jeg tror næsten han var endnu mere glad og tilfreds, da helikopteren senere slængede den nye tonstunge og meget neon-limegrønne generator ind på stationen udefra Daneborg. Den nye generator er dobbelt så stor og har dobbelt så høj kapacitet som den gamle, og det er noget, der kan gøre en "Base-commander" blød om hjertet. Nu er den flyttet ind i det nye generatorhus, og spændingen stiger og stiger ...

De enkelte flyvninger med helikopter ser ikke ud til at have skræmt moskusokserne væk fra området. Tværtimod har Ole talt mere end 240 okser på sin sidste oksetællings-tur her i dalen. Det er det højeste tal, der endnu er talt heroppe, og da det samtidig er brunsttid har feltarbejdet til tider været ekstra spændende. Marie og Maria, der i denne uge har afsluttet deres feltarbejde, var til sidst ved at være trætte af dem, da det kan være svært at koncentrere sig om spektrometer-målinger, når okserne prustende ånder en i nakken. Og har man først set og hørt tyrene rende mod hinanden for at knalde panderne sammen, så frygter man lidt at blive opfattet som en konkurrent, der også lige skal placere sig i hierarkiet. På det sidste har okserne også haft svært ved at træde uden om Susannes telte og holde den i ZERO-site manualen anbefalede afstand til målefelterne.

Også ræve ser vi mange af i år. De hærger rundt og gnaver i alt, hvad der ligger af ledninger, slanger og markeringer. Det kan virke som rent hærværk og være lidt frustrerende, men det giver også en del

bonus-oplysninger. Hvem var f.eks. klar over, at polarræve klart foretrækker blå markeringstape og har en svaghed for især 5 mm teflonslanger?

Ud over lidt samarbejdsvanskeligheder i felten er det en forrygende oplevelse at arbejde blandt de "lokale beboere". I morges fik vi f.eks. fin lejlighed til at studere en af okserne på Klods hold. Den havde valgt at gå og græsse lige udenfor husene, hvor græsset, på grund af den meget omsorgsfulde pleje fra især den mandlige del af stationens medlemmer, står ekstra grønt og frodigt. Pludselig kunne man sidde i døråbningen og betragte oxen på 3-4 meters afstand, uden at den tog synderlig notits af det. Faktisk så den lidt træt ud, men det var også tidligt om morgenen, og den så ud til lige at have krydset elven. Det endte med den lagde sig op af et af husene og blundede en times tid.

Vi er 8 personer tilbage på stationen, efter at Twin Otteren tirsdag lettede med Jonathan, Bent, Trine, Lena og Morten ombord. Jonathan og Bent fra ASIAQ (Greenland Survey) har i løbet af de sidste to uger gennemgået alle sensorer på de faste klimainstallationer og foretaget en del udskiftninger. De fik også forstærket den hydrometriske station nede ved elven, som var medtaget efter den voldsomme flom af opdæmmed smeltevand, sjaap og sediment, der skyllede gennem elvlejet den dag, vi ankom for snart tre måneder siden. Der er løbet meget vand i elven siden, og nu er det blevet næsten mørkt udenfor, så jeg vil slutte herfra.

Mange hilsner fra Zackenberg

Charlotte Sigsgaard